

טונו

ספורט
טונו

השבוע מושקע גביע
הליגה האנגלית

מינימום הכנס הראשון

150.000 ל"י

מינימום כלל הכנסים

300.000 ל"י

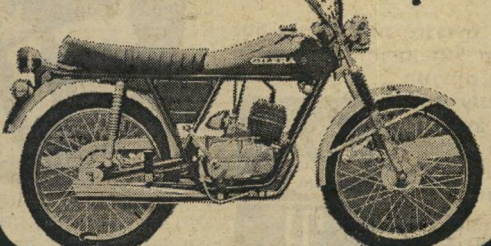
יום חמישי — המועד האחרון
למסירת המסכים.

עשה לך מנהג קבוע —
מלא טונו בכל שבוע!

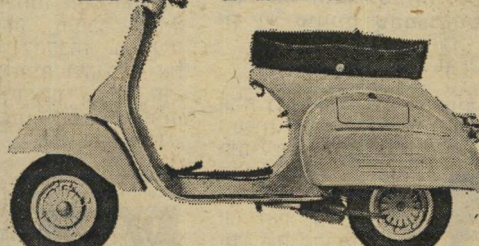
המועצה להסדר ההימורים בספורט

הרכב של החברה

גילרה GILERA

וסכה-50

סוכנים ראשיים לישראל:
עופר "חברה לרכב בע"מ, רח' חסדנה 6, גבעתיים, טל'
821865 תל-אביב. תצוגה ומכירה: בכל סוכנויות וספה בארץ.

אשר ע"י משרד התחבורה לנלאי 18-16

בכל בית

"עץ הזית"

הם שקר וכזב. אני לא יודעת מי מספק את הידיעות האלה לעיתונים, אבל הכל שקר מוחלט. אפילו אינני נמצאת רחוק מן הבית באשדוד. אני מתקשרת עם הורי, ומשוחחת איתם. לא ביקרתי בכוח ולא מטפלות בי רבניות. אני רק מסתרת עד ששילטונות הצבא יחליטו להפסיק להתנכל לי בסירובם לתת לי את הפסטר.

אבי שירת עשר שנים בצבא צרפת וגלחם במלחמת אלג'יריה. אנחנו בעלי אזרחות כפולה — צרפתית וישראלית. כששני האחים הגדולים שלי עמדו להתייג, עמדו לפנינו שתי אפשרויות: לשרת שנה אחת בצבא צרפת, או שלוש שנים ויותר בצבא "ל. אבי עמד בתוקף על כך שישירתו בצבא "ל. אבי הוא ציוני אמיתי. גם משה (הנקרא על שם משה דיין) וגם פול שירתו שירות מלא. אחותי הייכירה, ממה, קיבלה פסטר מטעמי דת. למה מתנכלים רק לי?

דרכי חיים

הזוג המוזר

הסרט האמיתי התרחש

לפני אולם הקולנוע

אווה ואהרון גינסבורג

עשו זאת שוב!

לצופים הרבים, שעמדו להיכנס לאולם קולנוע אלנבי בתל-אביב בשבת האחרונה, כדי לחזות בסרט הזוג המוזר בכיכובם של וולטר מתאו וג'ק למון, נכונה הצגה מעניינת ומרתקת לא פחות לפני אולם הכניסה של בניין הקולנוע.

מחוץ לאולם הקולנוע נפגשו, דקות אחדות לפני תחילת ההצגה הראשונה, כוכבים מסוג אחר — כוכבי עיתונות.

אווה ואהרון גינסבורג הם, ללא ספק, הזוג המוזר ביותר בעיתונות הישראלית בעת האחרונה. פרשת חטיפתו של בנם המשותף, יובל, עליידי אמו, היתה אחד הסיפורים הפיקאנטיים ביותר השנה. (הטור לם הזה, 2015 ואילך). עכשיו מסתבר, כי הרוחות עדיין לא שקטו במישפחה.

זעזוע-מוח ופנס, סיפר, למחרת היי מיקרה, אהרון גינסבורג, כשהוא חבול ופצוע, בביתו: "עמדתי להיכנס לאולם הקולנוע, יחד עם ידידים אחדים. לפתע הבחנתי בבועז רבין, מאהבה של אחתי בנפרד אווה, העומד גם הוא להיכנס לאולם, יחד עם אווה. לא ייחסתי לכך חשיבות. "פיתאום, בדיוק כשהיינו בפתח הכניסה, הם הבחינו בי. בועז הסתובב אלי, והתחיל מכה אותי באגרופיו בפנים ובגב. אווה הצטרפה אליו, שרטה אותי והיכתה אותי בפנים. לפני שאיבדתי את הכרתה, ניסיתי להתגונן, אבל הם היו חזקים ממני והפילו אותי על הריצפה.

"קמתי זכ דם, ואז הגיעה ניידת-מישטרה ולקחה אותי לבית-החולים איכילוב. שם טיפלו בי, וקבעו שיש לי זעזוע-מוח קל ושטף-דם מתחת לעין."

לשערת אהרון, ההיתקלות בפתח קולנוע אלנבי היתה מתוכננת מראש. "אווה מפעילה אנשים מהעולם התחתון וג'ק, הם עקבו אחרי, וכך התחילו אווה ובעוז בתקרית לפני הקולנוע, כשידעו שאותה שם. טוען אהרון, ומצביע על החבורות שבפניהם גירסות של אווה גרוסגינסבורג ובעוז רבין היא היפוך גמור לגירסתו של אהרון. "שיבעה חודשים אחרי שראיתי את הסרט האחרון, הזמן אותי בועז רבין, ידידי, לסרט. כשהבחנתי באהרון, יחד עם המאהבת שלו, שלה הוא קורא, המטפלת של יובל, החורתי. עדיין אני מפתח ממנו, וזכר המכות שהיכה אותי בזמן שחינו יחד לא נשכח ממני.

"בועז היה ליד הקופה, וקנה כרטיסים. כשעמדנו להיכנס לאולם הגיע אהרון בריי צה מאחורינו, ובעט עם סנדלו בבעוז. "הרגשתי מכה חזקה," סיפר בועז רבין (24), המשמש מציל בימות הקיץ. "הסתור בבתי, וראיתי את אהרון קומץ את אגרורי פיו, כשהוא משתמש בצרור-מפתחות, ועוז מד להכות אותי. הוא הספיק לשרוט אותי בצוואר. צעקתי לאווה, תברחי! והסתתרה לעבר אווה, שברחה ועמדה ליד הברזלים מול אולם הקולנוע. הוא התחיל להכות אותה ללא-אבחנה, תוך כדי צעקות לאנשי שים שהתאספו סביבו וניסו להפריד ביניהם: "היא אשתי! היא זונה! היא לקחה את הילד שלי! מותר לי להרביץ לה!"

רצתי לעבר הברזלים, כשאני מפנה לי דרך בהמון. כשראה אותי, התחיל לברוח. אחרי דקות אחדות הגיעה ניידת-מישטרה (המשך בעמוד 34)

התיכון, כשקיבלתי צורקיה ראשונה. התייבתי בלישכת-הגיוס ביפו, הצהרתי על דתותי וביקשתי שיתחרור משירות בצבא. הזמנתי לוועדת-פסטר, שדחתה את בקשתי למרות שהצגתי מיסמכים והבאתי עדים. בסוף השמינית קיבלתי צורקיה לאוגוסט בשנה שעברה.

היתה לי החלטה נחושה שלא להתגייס, ולא התייצבתי בתאריך המיועד. התחלתי ללמוד באוניברסיטה לכלכלה וסוציולוגיה. פיתאום, אחרי חצי שנה, הופתעתי למצוא צורקיה בתיבת-הדואר שלי. אני כבר חשבי תי שהצבא החליט לעזוב אותי במנוחה. אמי סיפרה לי, שבאחד הבקרים ביקר בביתנו באשדוד סמל ראשון מהרבנות הצבאית. הוא הפך את הארונות בבית כדי לבדוק אם הבדדים שלי במצאים בארון נפרד, לפי כל דיקוקי ההלכה. הוא בדק אם יש בבית תפילין, ציצית ושעון-שבת. אם יש הפרדה בין חלב ובשר. אמא שלי לא הבינה מה קורה. סתם נכנס לדירה והתחיל להפוך בה הכל.

מנות-מישכל גבוהה. מסתבר שהי סמל-ראשון לא השתכנע שאנחנו דתיים. הורי דתיים, עוד מתקופת בעוריהם באלג'יר. ועד אז לא חשבנו שנצטרך להוריי כיח למישהו איפעם במדינת ישראל שיאנחנו דתיים ומאמינים.

לפני חודשיים קיבלתי צורקיה נוסף,

סרבנית-גיוס שממץ דיין
ל"ה חורדים מטפלים ביו"

לחודש יולי. אז ראיתי שהעסק מסתבך, ופניתי עם בני-מישפחתי לעורך-הדין אור-רשטיין. הוא בירר עבורנו בלישכת-הגיוס, שם לא מצאו כלל תיק הגושה את שמי. לבסוף איתר הפקיד את התיק, לדבריה, גילה שהעקשנות של הצבא לגייס אותי היא פשוט בגלל מת-המישכל הגבוהה שלי שנמצאה במבחנים הפסיכומטריים שיעשיתי בהתייצבות הראשונה.

החלטתי, עם בני-מישפחתי, לא להתייבב גם לצורקיה השני. עברו כמעט חודשיים של שקט ופיתאום, לפני שבועיים, קיבלתי צו להתייצב במישטרה אשדוד לחקירה. בני-מישפחתי לא האמינו שמדובר רק בחקירה ואחי, פול, בירר במישטרה מה העניינים. הבטיחו לו במישטרה אשדוד שמדובר רק בחקירה לורמאלית.

בכל זאת נגשתי לרב ירחמיאל קרם, הרב האשדודי המטפל בענייני בנות דתיות באשדוד, והוא הציע לי שנלך למישטרה יחד. כשהגענו לתחנת-המישטרה אמר לנו אחד הקצינים להמתין דקות אחדות. ישבנו באחת הפינות, והקצין חזר ואמר לנו: "אתם לא בטיפול שלי. עוד מעט תגיע המישטרה הצבאית."

הרב קיבץ ממות. הוא הורה לאחד השוטרים להשגיח עלי. הרב קרם מיהר לצאת מן התחנה, כנראה כדי לטלפן ולספר מה קורה איתנו בתחנת המישטרה. אני החלטתי לברוח מהתחנה. אם הייתי נופלת לידיים של השוטרים הצבאיים, זה היה הסוף שלי. רצתי מן התחנה. אחרי-כך שמעתי, וקראתי בעיתונים, שהרב קרם הוכה עליידי שוטרים. בטח חשבו שהוא עזר לי להימלט.

אחרי הבריחה הסתובבתי בכל מיני מקומות. עכשיו אני כאן בידיים טובות. כל הסיפורים כאילו הוועד להגנת קודושי ישראל הברית אותי לירושלים ואני מסתרת באחד המושבים בפרוודור ירושלים